

get over den lange Vej, de har til Kirke og Skole, og der er nu al Grund til endelig at imødekomme deres Ønsker om at blive overflyttede til Nabosognet, saa meget mere som dette — efter hvad de altid selv har paastaæet, og hvad der ved nærmere Undersøgelser nu er bleven godtgjort — virkelig er deres gamle Modersogn. Fuldbgyrdelsen af en saadan Omregulering kræver altid adskillige Forberedelser; der vil maaske hengaa et Par Aar, og hvilke Udsigter der til den Tid og under de forandrede Omstændigheder — der jo nemlig ogsaa vil faa Indflydelse paa Embedsindtægterne — kan blive for Dem her, det skal jeg ikke udtale mig om, men ganske overlade til Dem selv at overveje. Jeg skal i det hele ikke fordybe mig mere i Emnet; det finder jeg ingen Anledning til, ja jeg har maaske neppe engang Ret til det; jeg har kun betroet Dem saa meget, som jeg allerede har, fordi jeg har villet forhindre, at De gjorde noget overilet Skridt. Jeg skal blot tilføje, at ogsaa efter min Mening er det netop her, at De — i det mindste foreløbigt — bør og skal have Deres Gerning; men De vil forhaabentlig nu have indseet, at der netop i Deres nuværende Stilling aabner sig en stor og betydningsfuld Virksomhed for Dem ... i hvert Fald for en Aarrække. Som jeg sagde Dem før, vi har i vore Dage Brug for alle Kirkens unge og friske Kræfter ... og dette gælder maaske ikke mindst for denne Egn, der længe har haft Ord for at være noget tilbage i aandelig Henseende ... Ja, endogsaa Politikerne kalder nok dette for et af deres „døde Punkter“, tilføjede han smilende, som om det var noget, der i Øjeblikket faldt ham ind.

De var imidlertid naaet tilbage til den lille Laage i den yderste Ende af Præstegaardsparken. Bispens standsede her og rakte Emanuel Haanden.

„Tænk nu over, hvad jeg har sagt, og opsæt i hvert Tilfælde at træffe nogen Afgørelse før om en Uges Tid eller saa. Skulde De til den Tid ønske en Samtale med mig, veed De jo, hvor De kan træffe mig.“

Han trykkede flygtigt Emanuels Haand og bortfjernede sig gennem Haven.